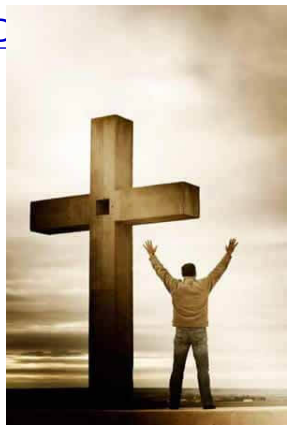
Frälsningsvisshet tillhör kristen tro

Spara som PD

Inledning

En stor fråga som många kristna tyvärr brottas med är om de är frälsta i biblisk mening; om de är sant omvända och sant kristna. Ytterst sätt handlar det om ifall man kan vara säker på att komma till det saliga eviga livet hos Gud eller inte. Så en mycket viktig frågeställning är därför: hur kan jag veta att jag verkligen är frälst till evigt liv? Detta är nog den mest avgörande fråga vi kan ha i livet, för med frälsningen kommer ju barnaskapet, friden, glädjen, saligheten och mycket, mycket mer, men sist men inte minst då: **det eviga livet!**

Jag själv är helt övertygad om att vi skall kunna VETA ifall vi är frälsta eller inte. Vi skall inte behöva leva i ovisshet om detta, för så vill Gud inte hantera sina barn.

Hur kan man då veta om man är frälst? Hur kan man veta att man gjort det som behövs för att vara med på den smala vägen? Är jag omvänd och en kristen i biblisk mening? Är jag ett Guds barn? Har jag evigt liv? Osv... Vi skall börja med att i några punkter titta på vad som INTE kan vara grunden för en sund frälsningsvisshet.

Fem saker vi INTE kan grunda vår frälsningsvisshet på

1. Känslor kan INTE vara grunden för vår frälsningsvisshet

Känslor är något som svänger upp och ner. De kan vara beroende av hur vi sovit, hur vi har det på jobbet, med kärleken, hur vi har det med hälsan i kroppen och hur vi mår psykiskt, osv. Man glömmer också lätt bort hur en särskild känsla var en gång tillbaka i tiden. Känslorna spelar oss alltså många spratt. Dock kan det vara så att Gud kan låta oss få uppleva honom i vårt känsloliv då och då, men löftena i Bibeln om detta är ju ganska vaga. Får vi uppleva något, så är det gott, men det är ju oerhört svårt att bedöma vad i våra känslor som är från Gud, vad som är själiskt, vad som är inbillning, osv. Bibeln ger ingen tydlig vägledning här, men känner vi en harmonisk glädje och frid kan det mycket troligt vara från Gud. Får vi inte uppleva något alls från Gud i vårt känsloliv, så måste det vara helt okej det också, för vi måste ju kunna vara vissa om vår frälsning även om vi inte känner något. Så jag hoppas du förstår att just känslor är en mycket svajig och osäker grund att basera vår frälsningsvisshet på.

2. Upplevelser/erfarenheter kan INTE vara grunden för vår frälsningsvisshet

Det här liknar förhållandet med känslor. Vi kan alla få vara med om olika upplevelser och göra olika erfarenheter under våra liv. En del upplevelser kan ha Gud som ursprung, andra upplevelser beror på något annat, så det kan vara svårt att veta exakt vad som är vad. Med tiden kan vi också bli osäkra på vad det egentligen var som vi upplevde och var med om vid ett särskilt tillfälle. Upplevelser kommer och går, och det kan gå långa perioder utan några särskilda upplevelser, särskilt om man är stressad, sjuk eller nedstämd. Därför är upplevelser och erfarenheter en osäker grund för frälsningsvissheten. Även här vill jag tillägga att vi visst kan få göra härliga upplevelser med Gud, men vi har inga löften i Bibeln om att upplevelserna skall vara eller kännas på något särskilt sätt. Vi kan få vara med om andedop, helande, andras frälsning osv, och det är så klart mycket härligt! Det är nåd att få vandra med Gud och erfara starka händelser i våra och andras liv – om dessa saker har Gud som ursprung vill säga. Men detta är ändå en osäker grund för vår frälsningsvisshet eftersom sådant kommer och går och man kan vara osäker på källan.

3. Gärningar kan INTE vara grunden för vår frälsningsvisshet

Om man tror att frälsningen är beroende av goda gärningar, då har man sannerligen placerat sitt trosliv i en såpad utförsbacke. För hur skall man då någonsin veta om man gjort tillräckligt för att behaga Gud och säkra upp den

egna frälsningen? Var går i så fall gränsen?? Nu är det lyckligtvis så, att vår frälsning INTE beror på våra gärningar.

Är vi inne på det lagiska området tänker vi ofta på bibelordet om att "tro utan gärningar är död" och på bibelordet om ”Andens frukt” (frid, tålamod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet, självbehärskning). När vi då mycket självkritiskt och självfokuserat ser på oss själva (eller andra!), så dömer vi oss som att vi varken har tro eller Anden och därför kan vi inte vara frälsta. Bara detta beteende visar på att vårt eget sätt att bedöma våra gärningar är en sviktande grund för frälsningsvisshet. Men visst är det så att Andens frukt och därmed goda gärningar förr eller senare blir synliga i den troendes liv, men det är en någon omvänd sak. Vi är vanligen allt för självkritiska. Det räcker ju med att tänka på hur vi bedömer vårt eget utseende t.ex. för att se hur självkritiska vi är. Vårt osäkra jag kanske inte ser den Andens frukt och de gärningar som faktiskt redan finns där.

Men nu förhåller det sig alltså så att frälsningen inte är beroende av goda gärningar eller Andens frukt. Vi blir frälsta helt utan gärningar, medan vi ännu är syndare, och då kan man så klart leva vidare som frälst utan sådana gärningar. Men med tiden kommer en levande tro medföra goda gärningar, och eftersom det heter **Andens** frukt, så är det alltså inte vår sak att prestera detta, utan det är Guds Andes uppgift. Det ser vi också tydligt i detta bibelord:

> Fil 2:13: "Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske."

Jag vill också tillägga att vi inte heller kan se på vårt böneliv och bibelläsande för att bedöma hur det står till med frälsningen. Dessa saker går det upp och ner med under den troendes liv. Ibland ber vi och läser Bibeln mycket, ibland orkar vi knappt med det. Men detta är helt naturligt. Och jag vill mena att även detta ligger på Guds ansvar att leda. Ofta gör han det genom att låta oss möta svårigheter.

> Job 36:15: "Genom lidandet vill han rädda den lidande och genom nöd öppna hans öra."

4. Någon annan människas bön/förbön/ord etc kan INTE vara grunden för vår frälsningsvisshet

Gud använder vanligen människor för att förmedla evangeliets erbjudande, så någon annan människa kan ha varit inblandad i vår frälsning när vi kommit dit

hän. En annan människa kanske även har bett med oss i någon slags överlåtelsebön för att hjälpa oss fram till nådatronen. Det kan kännas gott att få den hjälpen, men andra människors insatser på det här området utgör aldrig själva grunden för vår frälsning. Skulle t.ex. en människa som hjälpte mig till tro, själv avfalla från sin tro och hänge sig åt synd och villfarelser, ja, då kan min egen tro svikta betydligt om jag grundat min frälsningsvisshet på en sådan människa. Andra människors tro, ord och förböner håller alltså inte att luta sig mot när det gäller den egna frälsningsvissheten.

5. Vilken församling/vilket sammanhang vi tillhör kan INTE vara grunden för vår frälsningsvisshet

Det här liknar mycket ovanstående punkt. Det finns varken en perfekt kristen människa eller någon perfekt kristen församling. Endast Jesus är perfekt. En församling och dess medlemmar kan hamna i grova synder, villfarelser och villoläror. Om jag då satt min förtröstan till en sådan församling, och har min frälsningsvisshet rotad där, ja, då faller detta omkull när bristerna uppdagas, eller så måste man leva i lögner om verkligheten. Församlingen i Knutby är ett typexempel på ett sådant misstag, och exakt så är det med alla andra sekter också. Men det finns så klart mer eller mindre med problem i alla församlingar, kyrkor och samfund. Så vår frälsningsvisshet kan inte vara grundad på vilket sammanhang vi tillhör.

Vad vi SKALL grunda vår frälsningsvisshet på!

1. Den absoluta grunden för vår frälsning och frälsningsvisshet är Guds löften i Bibeln!

Det finns ingen annan väg, ingen annan grund, ingen annan möjlighet för att vara säker på sin frälsning än att luta sig mot Guds fria erbjudande i hans evangelium! Det som är så bra med detta är att Guds löften alltid finns där i Bibeln. De svajar inte upp och ner, de tynar inte bort med tiden, de beror inte på hur jag mår, vad jag upplever eller vad jag gör. Det som dock kan vara svårt, är att ta till sig löftena och lita på dem, dvs "tro" (i betydelsen "förtrösta på"), men den sortens tro är en Guds gåva som vi får be om i det fall vi känner att vår tilltro till Guds

löften sviktar.

2. Grunden till vår frälsningsvisshet måste också omfattas av vårt JA till Guds löften i Jesus Kristus

Den tro/förtröstan som frälser och ger frälsningsvisshet har satt ALLT sitt hopp till Jesu försoningsverk. Med en sådan tro hänskjuter man hela sin frälsningssak till **Gud** eftersom man har insett att man är förlorad utan Jesus och att man inte kan tillföra något själv när det gäller frälsningen. Man liksom kastar sig naken ner i den enda livbåt som erbjuds. Man har alltså valt att tro på Guds löfte om en sådan frälsning som endast finns hos Jesus Kristus. När man gör så FÖRKLARAS man rättfärdig av Gud, trots att man är en syndare. Detta kan liknas vid att Abraham **trodde** Gud när Gud sa att han skulle lämna sitt eget land och gå dit Gud skulle visa honom för att också få en son som skulle mynna ut i ett talrikt folk. Att Abraham verkligen trodde Gud visade sig i det faktum att han GICK! Och för den skull **förklarades** han som rättfärdig, trots att han inte var det i sig själv (Rom 4:3). Vår egen tro kan visa sig i att vi släpper taget om all egen möda att lägga något till Guds frälsning för oss, och istället väljer att tro Gud när det gäller frälsningen i Jesus. Det är vårt sätt att säga vårt Ja, att tro, att GÅ!

Vi är alltså inte frälsta bara genom att ha hört och gilla Jesus och evangeliets budskap. Vi måste tacka Ja till evangeliets fria erbjudande. Detta Ja innebär omvändelse (se nedan). Men har vi sagt vårt Ja och bett Gud om att få gå utmed hans väg, då ÄR vi frälsta! Sedan spelar det egentligen ingen roll vad vi känner eller upplever. Allt hänger på **Guds** gärning i Jesus Kristus och vår förtröstan på detta.

> Joh 5:24: "Amen, amen säger jag er: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han **HAR**evigt liv och kommer inte under domen utan har övergått från döden till livet."

Vi kan alltså redan här och nu veta att vi HAR evigt liv om vi håller oss till Bibelns evangelium. **Detta är frälsningsvisshet!**

Vad är omvändelse?

Petrus sa till alla judar som var i Jerusalem på första pingstdagen:

> Apg 2:38: "**Omvänd er** och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva."

Vi kan börja med att konstatera att ingen människa kan komma till Jesus utan att Fadern drar den människan (Joh 6:44). Så bara det faktum att vi är intresserade av Jesus, att vi söker honom, att vi är rädda för att vara fel osv, visar ju på att vi är inne i Faderns process med att dra oss till Jesus. Vi har då blivit utvalda av Gud (1 Tess 1:4, 1 Petr 1:1).

I Jesaja 53:6 står det: "*Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg*". Synd enligt Bibelns definition är egentligen att som människa vilja gå sin egen väg, bort från Gud, i ett slags ”vuxenliv” efter ”Kunskapens träd”. Det vi alltså omvänder oss ifrån när vi säger Ja till Guds evangelium, är denna vilja att gå vår egen väg, att vara vända bort från Gud. Omvändelsen innebär att vi bejakar Gud själv, hans frälsningsverk i Jesus Kristus och hans väg och vilja för våra liv. Och som jag skrev ovan, bara det faktum att vi är bekymrade över att vi inte är på rätt väg visar ju på att viljan att gå Guds väg finns där hos oss. Säger vi då Ja till det Gud erbjuder och det han vill, då har vi alltså omvänt oss. Vi går då inte längre i uppror bort från Gud för att söka vår egen lycka i en vandring efter ”Kunskapens träd”.

Omvändelsen är således just detta: att kapitulera inför Gud, att spänna av, att lägga ner egna strävanden, att acceptera GUDS frälsning och plan för våra liv. Det kan jämföras med att bli som ett barn, och det är precis så som vi skall leva inför Gud.

> Matt 18:3: "Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket."

Även omvändelsen tycks vara något som Gud ger och som Gud utstakar en tid för så att vi får chansen:

> Apg 11:18: "Så har Gud skänkt också åt hedningarna den omvändelse som ger liv."
>
> 2 Tim 2:25: "Kanske ger Gud dem omvändelse, så att de kommer till insikt om sanningen"
>
> Upp 2:21: "Jag har gett henne tid att omvända sig"
>
> 2 Petr 3:9: "Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålamod med er, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig."

Omvändelse är inget hemskt, inget som kräver en massa tårar (även om det så klart får lov att vara så), inget som kräver tunga skuldkänslor etc. I detta bibelord kopplas t.o.m. glädjen ihop med omvändelsen:

> Apg 14:15: "Vi predikar för er **det glada budskapet** att ni skall **omvända er** "

Lite mer om själva frälsningen

Som jag tidigare påpekat tycker jag att man kan se Jesus och den frälsning han erbjuder oss som en livbåt (jämför med Noas ark). Vi kan kasta oss i den och bli frälsta eller välja att stå utanför och då gå under. Kastar vi oss i livbåten förlorar vi mycket eftersom vi inte kan ta med något eget, och vi kan inte heller själva styra, ro eller köra den här livbåten. Vi förlorar liksom "vuxenlivet". Vi har bara att åka med och förtrösta på att Gud skall föra båten till en säker hamn.

Problemet är ofta att vi vill lämna livbåten för att vi är osäkra på att den kan rädda oss. Vi vill hoppa av, vara vuxna och självständiga. Eller så vill vi ha med en massa egna saker på resan, som karta, åror, nödraketer, någon motor, nödproviant, osv. Men gör vi så missar vi hela räddningsplanen.

Så frälsningen innebär helt enkelt att lämna över hela resan i Guds händer, att sätta vår förtröstan till Guds ord om att vi ÄR frälsta, HAR evigt liv och ÄR nya skapelser om vi tror på hans löfte i Jesus Kristus. Tron tar sig då sådana uttryck som motsvaras av att man lämnar allt bakom sig och väljer att hoppa i en livbåt. Man ger upp alla egna försök och sätter sin förtröstan till den räddning livbåten – Jesus – ger.

> Joh 5:24: "Amen, amen säger jag er: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han **HAR**evigt liv och kommer inte under domen utan har övergått från döden till livet."

> Rom 6:3-5: "Eller vet ni inte att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus har blivit döpta till hans död? Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. Ty är vi förenade med honom genom en död som hans, skall vi också vara förenade med honom genom en uppståndelse som hans."
>
> 2 Kor 5:17: "Alltså, om någon är i Kristus **ÄR** han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit."

Engelskans ord "faith" är ett i detta sammanhang mycket bättre ord än svenskans ”tro”. Vi kommer närmare sanningen om vi säger att vi "tror Gud" istället för att säga att vi "tror **på** Gud". Det innebär att vi håller för sant det han lovat och att vi sätter vår förtröstan till detta. Att vi ”går”.

Så vi kan alltså **VETA** att vi **ÄR** frälsta om vi helt enkelt kapitulerat och valt att sätta all vår förtröstan till Guds frälsningslöfte i Jesus Kristus och lagt ner alla våra egna gärningar för att vinna frälsningen, dvs hoppat i "livbåten Jesus Kristus"!

Är frälsningsvisshet högmod och stolthet?

Nej, en sund frälsningsvisshet som grundar sig på Jesu försoningsverk har inget med högmod eller stolthet att göra. Man ser inte sig som bättre än någon annan människa för att man har en sund frälsningsvisshet. Istället är det tvärtom så, att man då insett sitt usla utgångsläge och gjort vad Martin Luther en gång skrev: helt och hållet hänskjutit sin sak åt Herren. Man har alltså insett att man i sig själv inte duger för frälsning, och därför har man kastat sig i den livbåt som Gud erbjuder i Jesus Kristus. Rätt förankrad frälsningsvisshet handlar om ödmjukhet och förkrosselse!

Avslutande ord

Har du nu ändå svårt med frälsningsvissheten kan jag bara tillägga att du kan och får be Gud om den, för det tillhör en sund kristen tro att vara viss om frälsningen och det eviga livet. Ansvaret för din frälsning ligger ju hos Gud om du överlåtit ditt ärende åt honom. Sedan kan du mer och mer se bort ifrån dig själv och det du gör/inte gör, det du känner/inte känner och istället se på Gud/Jesus och det han har gjort/gör. Allt ligger där hos Gud och egentligen inget hos dig själv. Det är detta som skänker frälsningsvisshet, trons vila och Guds frid!

/Lennart